

1 Petrus 3:13-16

Het valt op dat in de 1^e Petrusbrief veel nadruk wordt gelegd op het leven als christen te midden van een ongelovige omgeving. In de voorgaande verzen heeft Petrus al voorbeelden behandeld hoe je als christen hebt te leven onder een heidense overheid (2:13), hoe je als christenslaaf hebt om te gaan met een ongelovige meester (2:18) en hoe je als christelijke vrouw hebt te leven met een ongelovige man (3:1). In al die situaties geldt het principe dat je als christen het kwade moet beantwoorden met het goede, zelfs als dat lijden met zich meebrengt. We zijn geëindigd vorige keer met het 12^e vers waar nadrukkelijk staat dat God het ziet als u goed doet en dat God dat ook beloont. God gaat de dingen een keer recht zetten in deze wereld.

En omdat de zaken er zo voor staan, kan het kwaad ons eigenlijk niet echt treffen. *Wie zal u kwaad doen, als gij u beijvert voor het goede?* Op deze retorische vraag kun je eigenlijk maar één antwoord geven. Niets! Dit vers doet een beetje denken aan Romeinen 8: 35 waar Paulus op dezelfde manier een retorische vraag stelt. *Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?* Ook daar kun je alleen maar hetzelfde antwoord geven. Niets! Niets kan ons kwaad doen als wij ons inzetten voor het goede. Niets kan ons scheiden van de liefde van Christus. Heeft Petrus dan geen oog voor het lijden dat christenen kan overkomen? Dat wel. Petrus is realistisch. Dat blijkt wel uit vs. 14: *al moet gij lijden om de gerechtigheid, toch zijt gij zalig.* Dit vers herinnert sterk aan de bergrede van de Here Jezus in Matt. 5: *zalig de vervolgd om der gerechtigheid wil, want hunner is het Koninkrijk der hemelen.* Jezus plaatst vervolging en onrecht dat je ondergaat omwille van de gerechtigheid, dat is dat je recht doet in deze kromme wereld, in het perspectief van het Koninkrijk. We leven in een wereld die krom is, maar niet altijd krom zal blijven. Het Koninkrijk komt er aan. En wie Jezus volgt zal dat Koninkrijk beërven. En daarom moeten we niet bang zijn voor het dreigen van de ongelovige wereld, maar ons oog gericht houden op Jezus. Het is bijzonder dat Petrus deze woorden schrijft. Want juist dit principe heeft hijzelf ook moeten leren. Want Petrus heeft zelf wel degelijk gevreesd voor de dreiging van de tegenstanders van de Here Jezus. Toen Jezus gevangen genomen was heeft hij zelf tot drie keer ontkend, bij Jezus te horen, uit vrees om zelf ook gevangen genomen te worden. Na de opstanding van de Here Jezus werd dat anders. Toen stond diezelfde Petrus te preken en te getuigen in Jeruzalem, ondanks het strenge

verbod van de Joodse leiders. Hij kon het niet laten te spreken over de grote daden van God en antwoordde zijn tegenstanders dat hij God meer moet gehoorzamen dan de mensen. Tot twee keer toe mocht Petrus gespaard blijven nadat hij gevangen was genomen. Voor zover ik weet is hij de enige wereldburger die tot twee keer toe mocht meemaken dat hij bevrijd werd door een engel uit de gevangenis. Maar uiteindelijk is ook Petrus de marteldood gestorven. Volgens de overleveringen is hij met zijn hoofd naar beneden gekruisigd, omdat hij zichzelf onwaardig achtte op dezelfde manier te sterven als zijn Meester. Petrus wilde niet vrezen voor de dreiging van de tegenstanders en er bewust voor kiezen trouw te blijven aan zijn Meester. En daartoe roept hij ons ook op in het 15^e vers. *Heiligt de Christus in uw harten als Heer*. Daar begint het christenleven mee. Jezelf toewijden aan Christus. Hij is onze Zaligmaker. Door Zijn sterven aan het kruis is er voor ons afgerekend met ons zondige ik. Daar hebben we zondag bij de Avondmaalstafel weer uitgebreid bij stilgestaan. Maar Jezus is behalve onze Zaligmaker of Verlosser ook onze Heer. Hij heeft gezag over ons leven. En we willen Hem volgen. En dat betekent dat we, net als Hij, ons er naar uitstrekken het kwade met het goede te beantwoorden. Dat blijkt uit ons gedrag en uit onze woorden. Petrus roept ons op om te allen tijde bereid te zijn verantwoording af te leggen van de hoop die in ons is. Als de bijbel over hoop spreekt, dan wijst dat altijd naar de toekomst. We hebben een zekere hoop dat God ons een geweldige toekomst zal geven. En die hoop hielp Petrus om trouw te blijven. En die hoop mag ons motiveren om verantwoording af te leggen van ons geloof. Dat woordje 'verantwoording' is in het Gr. appologian. Daar komt ons woord appologetiek vandaan. Appologetiek is een vak in de theologie-opleiding dat geloofsverdediging betekent. Een interessant vak, vind ik, waarbij je leert dat ons geloof niet onredelijk is, maar juist gebaseerd is op goede argumenten. Het is niet dom om in de schepping te geloven, het is niet dom om te geloven in de opstanding van Christus, het is niet dom om te geloven dat de bijbel het woord van God is. Daar zijn hele goede argumenten voor. Als Petrus ons stimuleert om te getuigen van Christus, dan zegt hij daarbij dus eigenlijk, dat we daarbij gerust mogen komen met argumenten die vooroordelen weg kunnen nemen. Dat hebben we op de evangelisatie website van onze kerk www.eerlijkovergod.nl ook gedaan. We hebben geprobeerd eerlijke antwoorden te geven op bezwaren die mensen kunnen hebben op het christelijk geloof. Petrus geeft ook nog aan met welke houding we getuigenis mogen afleggen. Met zachtmoedigheid en vreze en met een goed geweten. Dat wil zeggen dat we als

getuigen van Christus niet arrogant of veroordelend behoren te zijn. Wie zelf geleerd heeft dat hij van genade leeft, past bescheidenheid. Het doel is immers dat we mensen winnen voor Christus en niet dat we arrogant discussies winnen en zodoende mensen afstoten en opnieuw een reden geven om zich van Christus af te keren. Het Gr. woord voor 'vreze' of 'vrees' kent net als in het NL. twee betekenissen. In vs. 14 zien we dat het 'angstig zijn' betekent. Hier in vs. 15 betekent het 'respect'. We zullen in ons getuigenis met respect moeten handelen. In ons spreken over Christus zullen de tegenstanders verwonderd moeten zijn over ons respect voor Christus. Daarmee laten we zien hoe waardevol Hij voor ons is. Tenslotte zal ons getuigenis in woord en daad met een goed geweten moeten zijn. Als we oprechte, authentieke, echte volgelingen van de Here Jezus zijn dan veroordeelt ons geweten ons niet. Als we in ons christelijke leven huichelen dan zal ons geweten ons veroordelen en dan zal dat schade brengen aan ons getuigenis. Daarmee zeg ik absoluut niet dat we 'zondeloze getuigen' kunnen zijn, we hoeven ons niet mooier voor te doen dan we zijn, maar we kunnen wel in zwakheid 'echt' zijn. Juist door zulke mensen heen mag Christus zichtbaar worden, zelfs als dat betekent dat we met achteruitzetting of lijden te maken hebben. Want wij zijn mensen van de hoop. En dat mag zichtbaar worden. Er is hoop en die hoop mag gezien worden. AMEN